

Kapitel 1

Hvis der findes en Gud, har han en syg form for humor ... nøjagtig samme dag som en pige på næsten min alder flytter ind hjemme hos mig, er der også en koloni af bumser, der flytter ind ... og ja, selvfølgelig, de slår sig ned i mit ansigt. I tretten år og syv måneder havde jeg førsteklases hud, og bum ... et vulkanudbrud har uden varsel fundet sted i min pande.

Jeg leder i skabet og finder min hue frem. Endelig kan den gøre lidt nytte; der har ikke været råd til skiferie længe, ikke siden far blev fyret. Da han så endelig fik arbejde igen, kom skilsmissem. Og den danske vinter er jo grå, ikke hvid. Sidst jeg havde hue på, var på en skitur med klassen i sjette.

Jeg går ud i køkkenet og leder efter morgenmad i skabene. Min far kommer, jeg kan høre på hans hurtige skridt og stemme, at han er stresset.

”Hvad laver du, Parly?”

Ja, jeg hedder Parly, mine opfindsomme forældre fandt sikkert på navnet, efter at de havde sniffet lightergas, eller måske tabte de et væddemål i en brandert. Selv siger de selvfølgelig noget andet; min mor havde været barnepige for en sød dreng, der hed Parly.

”Jeg spiser morgenmad,” siger jeg. ”Er det svært at se?”

”Hvorfor har du den hue på?”